

GOSENICA MORA UMRETI, DA BI SE LAHKO RODIL METULJ

Pripravila: Dušica GRGIČ

V tem čudovitem jesenskem času, ko se vsa narava čudežno obarva, se lahko le še spominjamo, kako je spomladi vse zelenelo in cvetelo. Zavemo se minljivosti v našem življenju: vse se nenehno spreminja. Velikokrat si zaželimo, da bi lahko ustavili čas in ohranili okoliščine, v katerih živimo, in odnose z nam dragimi osebami takšne, kakršne so. Želimo si, da bi lahko ustavili odraščanje svojih otrok, odnos z ljubljeno osebo, da bi lahko zamrznili lastno staranje! Ko bi le tisti čudoviti čas zaljubljenosti lahko trajal večno ... ko bi ... lahko otroci ostali majhni in obvladljivi in 'tako zelo moji' ... ko bi v družini bilo (ostalo!) tako, kakor je bilo prva leta zakona ... ko bi bili stari starši še živi ... ko ne bi bilo razveze ... ko bi ... In vendar se vsak dan prevesi v noč, pomlad v poletje, drevo zazeleni in vzcveti in hitro pride jesen s sadovi, pa tudi z golimi vejami. Vse to vsak dan vidimo in že od zdavnaj vemo, in vendar se znova in znova nepripravljeni srečujemo z vsemi temi naravnimi spremembami okoli nas in v nas ter se upiramo, da bi jih sprejeli. Doživljamo jih kot izgube in kot bolečino.

Veliko bolečine ohranjamo s tem, ko se je oklepamo in ne dopustimo, da iz našega življenja in naših misli odide, kar po naravni poti mora oditi. Prav za prav je že odšlo, toda ker se v mislih še oklepamo preteklosti, jo ohranjamo živo in dopuščamo, da zaseda prostor sedanosti. Oklepamo se preteklosti, ko žalujemo za njo, in si tako sami povzročamo bolečine. Spregledamo pa mnogokrat, kako nas je prav ta preteklost obdarila v sedanosti. Z mislimi in čustvi jo krčevito stiskamo k sebi, namesto da bi se sprostili, preteklost 'spustili od sebe' in razprli roke ter prejeli, kar prinaša sedanost.

Če drevo ne bi 'odpustilo' starih listov, naslednjo pomlad ne bi bilo prostora za poganjke mladih listov. Da bi lahko vstopilo novo življenje, drugačne misli, novi odnosi – moramo pustiti, da odide, kar je starega. Izprazniti se moramo, da bi naredili prostor za novo.

Razveza je bila zagotovo boleč, nepričakovan, neželen in globok poseg v vsako življenje. Prinesla pa je tudi mnogo novih spoznanj in izkušenj – o sebi, o partnerju, o otrocih, tudi o mnogih, ki so nas obkrožali in spremljali v teh težkih trenutkih izgube in spreminjanja. Še najbolj pa nas je poučila o tem, kaj življenje je. Mnogim je pomagala, da so se začeli zavedati moči, s katerimi so obdarjeni. Zmogli so se spopasti z lastno jezo, zamerami, sovraštvom, maščevanjem. Prinesla jim je spoznanje, da se njihovo srce ne razlikuje veliko od srca drugih, ki so jih morda kdaj prej obsojali. Nekateri skozi to težko preizkušnjo odkrijejo v sebi brezmejni zaklad ljubezni, potrpljenja, strpnosti in vdanosti. Začutijo nepopisen mir, za katerega sploh niso vedeli, da obstaja in da ga nosijo v sebi!

Skozi neštete monologe z Bogom se mnogi naučijo sprejeti, kar je bilo v življenju treba sprejeti, in se začno zavedati lastne odgovornosti za spoprijemanje s tistim, kar je v življenju treba spremeniti. S pogumom se lotevajo spreminjanja tistega, kar je treba (in kar zmorejo) spremeniti, in pri tem spoznajo, kako močni so postali.

V življenju naših otrok smo se morali posloviti od nežnega obdobja, ko so bili dojenčki, ko so se učili hoditi, pisati prve črke in računati – da smo se lahko začeli veseliti uspehov, rasti in samostojnosti, ki se iz dneva v dan, ko odraščajo, večajo. Če pogledate v svoje srce, boste hitro odkrili, kako težko je 'od-pustiti' otroke od sebe, posloviti se od zaščitniške, pokroviteljske (preveč) skrbne vloge mame ali vloge strogega, nadzorujočega, avtoritativnega, (preveč) odgovornega očeta in zaupati (se tega tudi veseliti!), da lahko s časom otroci sami prevzemajo toliko več odgovornosti. Nekateri so se v tem procesu, ki je stekel po razvezi, poskušali naučiti, kako postati bolj odgovoren, skrben in ljubeč oče ali mama, in so se globoko notranje spremenili. Spoznali so, da je izguba marsičesa, kar so si želeli in pričakovali v življenju, prinesla mnogo tega, česar prej niso imeli. In vendar se velikokrat od vseh pričakovanj, razočaranj in izgub ne morejo posloviti ter se še dolgo oklepajo že »izgubljenega«.

Ali ste se kdaj vprašali, koliko se še vedno, kot starši, oklepate gosenic in omejujete naravni proces, v katerem se vaš otrok osvobaja in odrašča, prav tako kakor se mora iz kokona (sam!) osvoboditi metulj, da bi lahko varno poletel v svet? Koliko preiščujete o partnerjevih ali svojih zmotah, ki so privedle do razveze? Koliko pri tem podoživljate jezo, zamere, žalost in vas ponovno boli, kakor je bolelo pred leti, ko ste vse to doživljali? Sami priključete in ohranjate, kar se je dogajalo pred časom.

Tako kakor z dogodki in odnosi v našem življenju, z odraščanjem naših otrok in zorenjem nas samih – prav tako je z našimi mislimi, predsodki, zamerami. Evangelist pravi, da od znotraj prihajajo: »Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli, nečistovanja, ...« Mr 7.21 Odpraviti jih moramo, se od njih posloviti – da bi naredili prostor za ljubezen, iskrenost, odpuščanje ..., za resnico.

Še vedno je čas, da izberete slovo od preteklosti, da sprejmete nenehni zakon spreminjanja in s svojim odnosom prispevate, da bo mnogo metuljev postalo dovolj močnih, da bodo razširili svoja krila in poleteli iz vašega srca. Samo vi sami lahko pomagate in zapustite ene misli, da boste naredili prostor drugim. »Smrt« noči je »rojstvo« dneva. Vendar ne pozabite, da slovo pomeni tudi obljubo ponovnega snidenja. In smrt je hkrati konec in začetek!

Resnično resnično povem vam:
Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre,
ostane samo; če pa umre, obrodi obilo sadu.

